

Polgárokról

Néha garázda nyelvek
többet pusztítanak
mint ha egy nap az égről
leszakadna a nap,
vagy művelt síkságokra
özönvíz ömlene,
s a föld népének többé
nem lenne kenyere.

Van úgy, hogy titka nincs
ki titkosnak tűnik,
vélt-titkát mégis
világgá kürtölik,
ha múzeumba tennék
ügyes vállalkozók,
áradna a közönség,
hasznót hozna a bolt.

O, ember mért is lázadsz?
— Világuk rendje ez:
ott mindég más a lényeg,
soha a Lényeges! —
Te, egyszerűen élél,
áradatuk ragad,
ha nem ügyelsz magadra,
disznók közt korpa vagy,

ha már disznóvá vedlesz,
akkor felkél napod,
csónadrágok és festett körmök
kivánnak jónapot,
jó tollad kicsorbítják,
népedtől elragad
a vesztétől menekvő
ravasz polgári had.

Betegek ők barátom,
és az lehetsz te is,
ha énekedben, benned
kedvüket meglelik.
Hűség páncélja védjen
népedről énekelj,
aljas rágalmakra
életteddel felelj!

Mit ér az ember egyedül,
egy csepp a tengerből
mit érhet?
Fegyver a tollad,
éle, igazság.
Azt védj vele, ki éltet,
a néped!

Őszi álmodozás

Bő szelekkel, bő esőkkel
jön az ősz, jön az ősz,
s mintha csak játszani jönne,
játszani, nem fosztogatni,
levelekkel kergetőz.
Szomorú-szürke felettünk
már az ég; a kerek ég,
nyomaveszett rég a nyárnak,
mezeink oly árván állnak,
mint elhagyott feleség.
Hogy mennék a madarakkal,
délre szállnak, délre,
cédrus lombokon pihennek,
pihennek és visszavágyanak,
hiszen itt van mindnek fészke!
Idegen táj bármi kedves,
marasztaló nem lehet,
a vándornak nem ad otthont,
hisz igazabb öröm itthon

szántani szabad eget.
Mennék mégis tengerlátni,
elbeszélni a haboknak,
Hazám egén mily más derű
aranyoz meg roskadásig,
csordulásig, napot, holdat.
Milyen a föld és a népe,
most, amikor jön az ősz,
s mintha csak játszani jönne,
játszani, nem fosztogatni,
levelekkel kergetőz.
Szállnék én a madarakkal
és tavasszal térnék vissza,
mikor friss lombok fakadnak
s a paraszt, a föld szabója
jó ekékkel újruháat szab,
kalász-ruháat földjeinkre.
O, a tavasz vissza hívna!